

האירועים

10. בליל ה-22.5.89 ובוקר ה-23.5.89 נכנסו שלושה כוחות צבאיים בפקודו של הנתבע 1 לכפר בתיר, וערכו פשיטות וחיפושים בבתי התושבים, ובין היתר בבתי התובעים.
11. בסביבות השעה 2:00 בבוקר ה-23.5.89, הגיע לביתה של התובעת מס' 1 כח צבאי שמנה כ-10 חיילים. החיילים העירו את כל בני משפחתה והעמידו את בעלה ובנה כשפניהם לאחד מקירות הבית. חלק מהחיילים הקיפו את הבית וחלקם נכנסו וערכו חיפושים בתוך הבית, כשהם שוברים זכוכיות וחפצים כשעה בערך, בזמן שלא הורשה לתובעת מס' 1 להיכנס לביתה.
12. בשל מצבה הבריאותי של התובעת מס' 1, רק בשעות הבוקר יכולה היתה לדאוג לאי הסדר שהשאירו החיילים בביתה, ואז גילתה שתכשיטיה נעלמו מהקופסה הפלסטית שנמצאה על ידה מושלכת על הרצפה, בין שאר חפצי הבית. האירוע הנ"ל ייקרא אירוע מס' 1.
13. ילדיה של התובעת מס' 1 הגישו תלונה על האירוע הנ"ל במנהל האזרחי בבית לחם. ב-16.6.89 נגבתה הודעה מפורטת מהתובעת מס' 1 במסגרת בית לחם בנוגע לאירוע מס' 1.
14. בסביבות השעה 2:30 הגיע כח צבאי לביתה של התובעת מס' 2 והחיילים ביקשו להיכנס לתוך ביתה ולערוך בו חיפוש. כעשרה חיילים נכנסו לביתה של התובעת מס' 2, והתחלקו לקבוצות. הם התחילו לחפש בכל חדרי הבית כשהם שוברים מנעולי הארונות ומרוקנים את תוכנם.
15. לפני שנכנסו החיילים לחדרה של התובעת מס' 2, היא ניגשה לשם ולקחה את הכסף שהיה מונח בארון הבגדים שלה. אולם התובעת מס' 2 שכחה לקחת את שקית הניילון שבה נמצאו תכשיטי הזהב שלה. לשמע קול ניפוץ של ארון הבגדים בחדר הסמוך - חדרה של חמותה - ניגשה לאותו חדר ושם נשארה עד תום החיפוש. בעוד היא נמצאת עם החיילים שחיפשו בחדרה של חמותה, המשיכו חיילים נוספים לחפש בחדרה היא.
16. כשעזבו החיילים את ביתה של התובעת מס' 2 היא התחילה להחזיר את כל החפצים למקומם, שכן החיילים הותירו אי סדר רב בבית. אז גילתה התובעת מס' 2 שמתוך שקית הניילון שבה היו מונחים תכשיטי הזהב שלה, נגנבו כל התכשיטים פרט לטבעת הנישואין שלה. האירוע הנ"ל ייקרא אירוע מס' 2.
17. בבוקר יום ה-23.5.89 פנתה התובעת מס' 2 לנציגי המנהל אזרחי שישבו בבית לחם בסמוך לפסי הרכבת, והגישה תלונה על אירוע מס' 2 לקפטן מופיד, עובד המנהל האזרחי. קפטן מופיד רשם את התלונה והבטיח לתובעת מס' 2 שיבדוק את המקרה. במנהל האזרחי פגשה התובעת מס' 2 את בני משפחתיהן של התובעות 2 ו-3, שבאו אף הם להגיש תלונה הדומה לתלונתה. יש לציין כי התובעת מס' 2 הסבירה לחיילים עובדי המנהל האזרחי שהיא תוכל לזהות בוודאות את הקצין והחיילים שהגיעו לביתה.
18. ב-16.6.89 נגבתה עדות מהתובעת מס' 2 במסגרת בית לחם בנוגע לאירוע מס' 2. שם חזרה התובעת מס' 2 והדגישה בפני חוקר המשטרה שהיא תוכל לזהות את הקצין והחיילים שהיו בתוך ביתה.
19. בסביבות השעה 4:00 בבוקר יום ה-23.5.89 הגיע כוח צבאי שמנה כשישה חיילים לביתו של התובע מס' 3 וערך חיפוש בכל הבית. החיילים עלו לחדרו של התובע מס' 3 וערכו חיפוש הן על גופו והן בחדרו. לאחר מכן הוציאו את התובע מס' 3 מחדרו וכמה חיילים נכנסו שוב לחדרו וחיפשו בו.
20. החיילים עזבו את ביתו של התובע מס' 3 ולקחו אותו עימם, לאחר שאיפשרו לו לסגור את חדרו. התובע מס' 3 עוכב עד שעות הבוקר, ולאחר מכן חזר לביתו, עלה לחדרו וגילה כי המעטפה שבה החזיק 1,000 דינרים ירדניים מושלכת על הרצפה, והכסף שבה נעלם. האירוע הנ"ל ייקרא אירוע מס' 3.

21. מייד בהוודע להם דבר העלמו של הכסף, ניגשו התובע מס' 3 ואחותו אל בית הספר שבסמוך לפסי הרכבת, פנו לקצין המנהל האזרחי שהיה שם, ודיווחו לו על ארוע מס' 3. הקצין אמר שלא ייתכן כי חיילים יגנבו כסף. התובע מס' 3 אמר כי הוא רוצה לראות את החיילים וכי יוכל לזהות את קצין הצנחנים שפיקד עליהם. קצין המנהל האזרחי השיב כי אין צנחנים בבית.
- ב-16.6.89 מסרה אחותו של תובע מס' 3 עדות מפורטת במשטרת בית לחם.
ב-31.7.89 נגבתה מהתובע מס' 3 עדות מפורטת ע"י חוקר מצ"ח, בנוגע לאירוע מס' 3.
וכמו כן נגבתה ע"י חוקר מצ"ח עדות מפורטת מאחותו של הנתבע מס' 3 לגבי הארוע מס' 3.
22. בשעות הבוקר המוקדמות של ה-23.5.89 הגיע כח צבאי לביתה של התובעת מס' 4. החיילים הוציאו את בעלה של התובעת מס' 4 מהבית ועצרו אותו.
23. התובעת מס' 4 יצאה אחר בעלה לחצר הבית ואז מנעו ממנה החיילים להיכנס חזרה לביתה, בעוד חלק מהם עורך חיפוש בתוך הבית.
החיילים נשארו כרבע שעה בתוך הבית ועזבו. רק למחרת, כששמעה התובעת מס' 4 על גניבת התכשיטים אצל שכנתה, התובעת מס' 2, חיפשה התובעת מס' 4 אחר תכשיטיה וגילתה שנגנבו.
התובעת מס' 4, הגישה תלונה במנהל האזרחי בבית לחם.
האירוע הנ"ל ייקרא אירוע מס' 4.
24. ביום 20.6.89 פנתה קודמתי בתפקיד, בתלונה על האירועים הנ"ל לפרקליטות פיקוד מרכז, וביקשה מהפרקליט הצבאי לפתוח תיק חקירה. עוד צויין בפנייה לפרקליט שחלק מהתובעים יכולים לזהות את החיילים שנכנסו לביתם.
פנייתה של עו"ד המוקד נתקבלה בפרקליטות פיקוד מרכז ב-27.6.89, אולם רק ב-9.7.89 נשלחה ע"י הפרקליטה למצ"ח. מכתב הפרקליטה שהתלונה צורפה אליו התקבל במצ"ח ב-13.7.89.
- העדויות שמסרו התובעות 1 ו-2 ואחות התובע 3 במשטרת בית לחם, לא הגיעו למצ"ח אלא ב-21.7.89, לאחר שנשלחו למצ"ח ע"י פרקליטת פיקוד מרכז ב-18.7.89.
25. בעקבות הפניית הנ"ל מטעם המוקד, נפתח תיק במצ"ח ירושלים, ונחקרו חלק מהתובעים.
- ביום 5.12.89 נתקבלה במשרד המוקד להגנת הפרט הודעה מפרקליטת פיקוד מרכז על ההחלטה לסגור את תיק החקירה ולגנוז את התלונה נשוא האירועים הנ"ל. הנימוק שניתן הינו שלאחר חקירת הנתבעים 1-4, הסתבר שהם לא היו עדים לכל אירוע חריג מכל סוג שהוא, לא דווח להם על כל אירוע שכזה והם לא קיבלו במקום כל תלונה באשר לאיזה שהוא אירוע חריג.
26. יש להדגיש שהן בתלונתם הראשונית של התובעים למנהל האזרחי בבית לחם בסמוך לאירועים נשוא התביעה, והן בחקירתם במשטרת בית לחם, חלק מהתובעים ציין במפורש את יכולתו לזהות את החיילים המעורבים באירועים הנ"ל.
27. זו אף זו, בהודעתו במשטרה מיום 5.9.89 של הנתבע מס' 1, אשר פיקד על שלשת הכוחות הצבאיים שפעלו בליל ה-22-23.5.89, הוא ציין כי יוכל לומר באיזה בית פעל כל כח צבאי, אם יינתן לו תצלום אוויר.
28. אולם רשויות החקירה, קרי המשטרה הצבאית החוקרת, לא נקטה צעדים אפקטיביים על מנת לברר באיזה בית פעל כל כח בזמנים הרלבנטיים לכתב התביעה, וכפועל יוצא מכך, לא נעשה מאמץ כן ואמיתי לאתר את החיילים המעורבים באירועים הנ"ל, ו/או לעריכת מסדר זיהוי.
- אחריות הנתבעים 1-4**
29. התובעים 1-4 (להלן: "התובעים") יטענו כי הנתבעים 1-4 ביצעו עוולה של גזל כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), תשכ"ח-1968 (להלן: "הפקודה") ע"י שהעבירו לשימוש עצמם את התכשיטים והכסף שהזכות להחזיקם לתובעים, ע"י שלקחו אותם ו/או עיכבו אותם ו/או שללו אותם מן התובעים בדרך אחרת, ובין היתר ע"י כך שאיפשרו לחייל

ו/או החיילים שבפיקודם לגזול את התכשיטים והכסף השייכים לתובעים ו/או לא דאגו להשבתם כאשר הדבר היה מחובתם החוקית ואפשרותם המעשית.

30. התובעים יוסיפו ויטענו כי האירועים הנ"ל ונזקיהם נגרמו בעקבות רשלנותם ו/או אדישותם ו/או הפרת חובות שבחוק של הנתבעים 1-4, אשר נכנסו לביתם של התובעים, המתבטאים במעשים ו/או במחדלים הבאים במצטבר ו/או בהשלמה ו/או לחלופין, ובין היתר בכך ש:

- א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד להוראות מטכ"ל ו/או צווי ו/או הנחיות צה"ל.
- ב. התנהגו בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי רכושם של התובעים.
- ג. לא עשו כל שביכולתם של חיילים ו/או כוחות סבירים לעשות בכדי למנוע את אירוע הנזק.
- ד. לא נכנסו עם התובעים לתוך ביתם כאשר התובעים הם אלה שמבצעים את החיפוש, פתיחת הדלתות והחיפוש בארונות.
- ה. לא דאגו מספיק לתדרך ו/או לא תדרכו באופן מפורט את החיילים שבפיקודם לגבי אופן הכניסה לבתי התובעים והחיפוש בהם.
- ו. לא פיקחו מספיק על החיילים שערכו את החיפוש בתוך בתי התובעים.
- ז. לא דאגו להדריך ו/או להורות לחיילים שנכנסו לבתי התובעים, לא לגעת ו/או לא להחרים רכוש.
- ח. לא עשו מאמצים כנים לבדוק את תלונתם של התובעים על הגזילה של רכושם, בסמוך לאירועים נשוא כתב התביעה.
- ט. לא בדקו ו/או תחקרו את החיילים שהיו תחת פיקודם בסמוך לאירועים נשוא כתב התביעה.
- י. לא עשו מאומה על מנת לקדם ולסייע לחקירה שהתנהלה במצ"ח.

אחריות הנתבעת

31. התובעים יטענו כי הנתבעת מס' 5 ביצעה עוולה של גזל כמשמעות מושג זה בסעיף 52 לפקודה, ע"י ששללה את התכשיטים והכסף, שהזכות להחזיקם היא לתובעים, מן התובע בדרך אחרת, ובין היתר על ידי כך:

א. שאיפשרה לחייל ו/או חיילים לגזול את התכשיטים והכסף, השייכים לתובעים, וזאת בעת שהחיילים פועלים מטעמה ונתונים לפיקודה ופיקוחה ו/או

ב. שלא דאגה להשבתם של הכסף והתכשיטים כאשר הדבר היה מחובתה החוקית ואפשרותה המעשית.

32. הנתבעת אחראית לעוולות שבוצעו ע"י הנתבעים 1-4 כמפורט לעיל, וזאת בהיותם שלוחיה ו/או פועלים מטעמה.

33. הנתבעת אחראית לנזקים שנגרמו עקב רשלונתם של קציני המנהל האזרחי (שהינם שלוחיה ו/או עובדיה הפועלים מטעמה) שקיבלו את תלונותיהם של התובעת מס' 2 ושל התובע מס' 3 ואחותו, עוד בבוקר ה-23.5.89, רשלנות שהתבטאה בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. לא פעלו באופן מיידי לביצוע בירור וחיפוש אצל חיילי הכח הצבאי שערך את החיפושים בכפר בתיר.

ב. לא דיווחו על התלונות לאחראים על הכח.

ג. לא העבירו את התלונה לרשויות החוקרות ובמיוחד למשטרה הצבאית החוקרת, ולא דאגו לחקירת התלונה.

ד. ריפו את ידי התובעים בטענות כוזבות, לפיהן לא היו צנחנים בכפר.

34. לו היו קציני המנהל האזרחי פועלים כפי שקצינים סבירים היו פועלים במקומם, סביר להניח שניתן היה לבצע פעולות חקירה יעילות ומיידיות ושהרכוש הגנוב היה מתגלה עוד באותו יום וניתן היה להשיבו מייד לתובעים.

35. הנתבעת מס' 5 אחראית לנזקים שנגרמו עקב רשלנותם ו/או הפרת חובה חקוקה של רשויות החקירה (שהינם שלוחיה ו/או עובדיה הפועלים מטעמה) שניהלו חקירה כושלת באירועים 1-5 נשוא כתב התביעה, המתבטאים בין היתר, במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. משטרת בית לחם לא העבירה את תלונות התובעות 1 ו-2 ותלונתה של אחות התובע מס' 3 לידי מצ"ח מייד עם קבלתם. התלונות התקבלו במצ"ח רק למעלה מחודש מיום גבייתן.

בכך הפרו שוטרי תחנת המשטרה בבית לחם את החובה המוטלת עליהם בסעיף ו(1) (א) (1) לפקודת המשטרה מס' 14.01.01 שלשונה: "רשות אחרת מוסמכת לחקור. במקרה זה ישלח העתק התלונה לרשות האחרת".

ב. לא נחקרה התובעת מס' 4, למרות שהוזכרה במכתב עו"ד עמותת המוקד להגנת הפרט מיום 20.6.89.

ג. לא אותרו החיילים שחיפשו בבתי התובעים, למרות שהנתבע 1 ציין שיוכל לומר באיזה בית פעל כל כח אם יוצג בפניו תצ"א.

ד. לא נחקרו כל, ואפילו לא חלק משמעותי, מחיילי הכח שהיה מעורב באירועים 1-4 נשוא כתב התביעה.

ה. לא נערך מסדר זיהוי ואף לא מסדר זיהוי תמונות לאיתור חשודים בגניבה.

36. לו פעלו משטרת בית לחם וחוקרי מצ"ח בהתאם להנחיות וכפי שרשות חוקרת סבירה היתה פועלת, סביר להניח שהיו מגלים את האחראים למעשה הגניבה, מאתרים את הרכוש הגנוב והיתה מתאפשרת השבת הרכוש הגנוב לידי התובעים 1-4.

37. הנתבעת מס' 5 אחראית לשלומם ולבטחון רכושם של תושבי האזור, ובין היתר של התובעים.

א. שמירת הביטחון וההגנה על הרכוש הן מהמשימות החשובות של צבא המדינה אשר הנתבעים 1-4 משתייכים אליו.

ב. הדאגה לרווחתה של האוכלוסייה היא ממשימותיו המרכזיות של המנהל האזרחי אליו משתייכים הקצינים, שהתובעים פנו אליהם בבוקר ה-23.5.89.

ג. רשויות החקירה, משטרת ישראל ומצ"ח, אף הן מופקדות על בטחון הרכוש, ובכלל זה, בטחון רכושם של התובעים.

ד. לכל אורך האירועים גילו כל הרשויות הנ"ל זלזול חמור, אדישות וחוסר איכפתיות ביחס להגנה על רכושם של התובעים וביחס לתלונתם על גניבתו.

ה. מן הדין ומן הצדק שיישאו באחריות על רשלנותם זו.

נזקי התובעים

38. כתוצאה מהאירוע נשוא כתב התביעה נגרמו לתובעים הנזקים הבאים:

	א. מביתה של התובעת מס' 1 נגזלו התכשיטים הבאים:
ש"ח 800	4 טבעות זהב בשווי
ש"ח 250	טבעת הנישואין של בנה ששוויה
	סיכה מזהב אשר מחוברים אליה 4 מטבעות זהב ששוויה
ש"ח 500	תכשיט זהב ששוויו
ש"ח 400	שרשרת זהב חלבית ששוויה
ש"ח 2,000	צמיד מזהב ששוויו
ש"ח 400	סה"כ
<u>ש"ח 4,350</u>	

1.א. התובעת מס' 1 תטען כי הינה זכאית להשבת התכשיטים הנ"ל לחזקתה ולחילופין לפיצוי כספי בערך שווים ביום הגשת התביעה, המסתכם בסך 4,350 ש"ח.

2.א. זאת ועוד, התובעת מס' 1 זכאית לפיצוי בגין צערה ועוגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לה כתוצאה מאבדן תכשיטיה שהיה להם ערך רגשי רב עבודה, והינה מעמידה את תביעתה בשל נזקיה אלה על סך 10,000 ש"ח.

	ב. מביתה של התובעת מס' 2 נגזלו התכשיטים הבאים:
ש"ח 800	שני צמידים זהב בשווי
ש"ח 300	לירה זהב ששוויה
ש"ח 2,000	שרשרת זהב חלבית ששוויה
ש"ח 500	שתי טבעות זהב ששווין
ש"ח 100	שתי טבעות זהב שבורות ששווין
<u>ש"ח 3,700</u>	סה"כ

1.ב. התובעת מס' 2 תטען כי הינה זכאית להשבתם של התכשיטים הנ"ל לחזקתה ולחילופין לפיצוי כספי בערך שווים ביום הגשת התביעה, המסתכם בסך 3,700 ש"ח.

2.ב. זאת ועוד, הנתבעת מס' 2 זכאית לפיצוי בגין צערה ועוגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לה כתוצאה מאבדן תכשיטיה שהיה להם ערך רגשי רב עבודה, והינה מעמידה את תביעתה בשל נזקים אלה על סך 10,000 ש"ח.

ג. מביתו של התובע מס' 3 נגזל סכום של 1,000 דינר ירדני השווה אז ל-3,100 ש"ח. התובע מס' 1 יטען כי הינו זכאי לפיצוי בסך 3,100 ש"ח. סכום זה כשהינו משוערך מיום האירוע מס' 3 ועד ליום הגשת התביעה, עומד על סך 11,070 ש"ח.

1.ג. בנוסף לכך, התובע מס' 3 זכאי לפיצוי בגין צערו ועגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לו כתוצאה מגזילת כספו אשר התובע מס' 3 עמל קשות על מנת להרוויח סכום זה וחסד אותו לצורך חתונתו, והינו מעמיד את תביעתו בשל נזקיו אלה על סך 5,000 ש"ח.

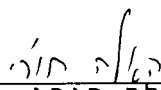
	ד. מביתה של התובעת מס' 4 נגזלו התכשיטים הבאים:
ש"ח 2,000	שרשרת זהב חלבית ששוויה
ש"ח 300	תכשיט זהב ששוויו
ש"ח 200	תכשיט זהב לבתה ששוויו
ש"ח 250	עגילי זהב ששווים
ש"ח 250	טבעת זהב ששוויה
<u>ש"ח 3,000</u>	סה"כ

1.ד. התובעת מס' 4 תטען כי הינה זכאית להשבתם של התכשיטים הנ"ל לחזקתה ולחילופין לפיצוי כספי בערך שווים ביום הגשת התביעה, המסתכם בסך 3,000 ש"ח.

ד.2. זאת ועוד, הנתבעת מס' 4 זכאית לפיצוי בגין צערה ועגמת הנפש המרובה אשר נגרמו לה כתוצאה מאבדן תכשיטיה שהיה להם ערך רגשי רב עבודה, והינה מעמידה את תביעתה בשל נזקיה אלה על סך 10,000 ש"ח.

39. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם להשיב לתובעות 2,1 ו-4 את רכושן ולפצותן על עגמת הנפש אשר נגרמה להם כמפורט לעיל. לחילופין אם ההשבה אינה אפשרית, לחייבם בתשלום הנזקים כמפורט לעיל.

כמו כן מתבקש כבוד בית המשפט לחייב את הנתבעים לשלם לתובע מס' 3 את נזקיו כמפורט לעיל. הכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל, בנוסף להוצאות משפט ומע"מ כחוק.

האלה חורי, עו"ד
ב"כ התובעים

ירושלים, היום 20 לחודש מאי שנת 1996

(ת.ש. 712, מ"מ 15983)